

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4860/2019
02.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Дарко Аранђеловић, адвокат из ..., против тужене Месне заједнице Бели Поток, чији је заступник Правобранилаштво Општине Сокобања, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5271/17 од 18.06.2019. године, у седници већа одржаној 02.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5271/17 од 18.06.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5271/17 од 18.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу, Судска јединица Сокобања П 127/16 од 10.05.2017. године обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове, проузроковане повредом части и угледа, исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 5271/17 од 18.06.2019. године, првостепена пресуда је преиначена тако што је тужбени захтев одбијен као неоснован и обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 34.500,00 динара и износ од 12.000,00 динара на име трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом члана 200. Закона о облигационим односима, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете проузроковане повредом части и угледа. Према датим разлозима, субјективни осећај тужиоца да је као криминалац и лопов позван на сасалушање у Полицијску станицу у Сокобањи, ради давања обавештења због наводног самовољног присвајања пропусница скинутих приликом реконструисања пута ка Белом Потоку, а које су наводно у власништву тужене, иако против њега није покренут кривични поступак, не оправдава досуђење тражене накнаде у околностима у којима их је тужилац по сопственој тврдњи претрпео. Ово због тога што је у смислу члана 288. Законика о кривичном поступку сваки грађанин дужан да се одазове на позив полиције ради прикупљања обавештења, а одредбе овог закона пружају гаранције заштите достојанства и угледа грађанина у законом регулисаним условима нужног поступања полиције ради заштите правног поретка Републике Србије.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично - правној ситуацији. Правноснажна пресуда коју је тужилац доставио уз ревизију односи се на оцену основаности захтева за накнаду нематеријалне штете у ситуацији када је тужени - физичко лице злонамерно и шиканозно против тужиоца поднео пријаву Полицијској станици, иако је знао да се спорни предмет налазио код тужиоца по овлашћењу бившег председника Месне зајединице и у ком поступку је против тужиоца поднета и кривична пријава због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Законика у кривичном поступку по којој је тужилац сасалушан и у својству осумњиченог, што није ситуација у конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.12.2016. године, са захтевом за накнаду штете у износу од 50.000,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 10.05.2017. године. Другостепена пресуда донета је 18.06.2019. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**